

24.6.2003

ריקי

אזכרה ארי שבע שנים

בשם מרים ובשם המשפחה ברצוני להודות לאנשי המקום והבית – הפקולטה למשפטים.
לבכם תמיד פתוח אלינו ועזרתכם מחממת את הלב. תודה לפרופ' אריאל פורת על השתדלותו לקיום ערב
זה. תודה לכל אלה הלוקחים חלק בקיומו ולאלה הבאים.
ברכה מיוחדת לסבתא אורלי הקרובה לנו כבת משפחה.

אמא ומרים אהובות, ילדים ומשפחה יקרים, חברים נאמנים המלווים אותנו וזוכרים.
שבע שנים בלעדיך ארי והכאב גדל, החסרון מעמיק והגעגוע מדיר שינה.
בשנה השניה למותך ספדתי לך כאחי בכורי יחידי וככזה היית שווה בשווה מהות חיי. היום שש שנים
אחרי למרות שאני גדולה ממך בארבע שנים ההגדרות לא השתנו. בפרספקטיבה של זמן ובהינתן הרגש
המלווה אותו, אני מבינה את הדברים אחרת. ההגדרה של אחי ובכורי היו והנם מקור הכוח עבורי,
היחידות שנשארת בה בלעדיך הם מקור לתחושה עמוקה של שכול, בדידות ויתמות.
ספרות השכול הכירה רק בשנים האחרונות בצורך העצום לטפל באחים שכולים. הספרות שאני עוסקת
בה ביום יום מדברת בעיקר על אובדן של אחים צעירים. "יתומה מאח" בגיל 49 הגיל בו אבדתי אותך
אינה מוכרת ואינה מדוברת. ועל אף שבניתי משפחה נפלאה ותומכת יחד עם אלי, אני שואבת כוחות נפש
בלתי רגילים מאמא, ומקיימת קשר של גיסה – אחות ומעבר לזה עם מרים, התחושה שנשארת לבד
מארי, לא עוזבת ולא מרפה.

היו בה באחוזה הייחודית שלנו, מאז גיל הילדות, שני סממנים שאני נושאת בלבי. האחד ארי אחי הגדול,
הבכור המגן האוהב שהפך אותי מרבקה או ריקי לאחות של אריאל, אז והיום, ונתן לי תחושה עילאית של
בטחון כוח וגאווה שאינם ניתנים לשחזור. הפן השני הוא ההדדיות הפתיחות הכנות והשוויוניות שהייתה
בינינו ואפשרה לנו לחלוק לאורך השנים סודות כמוסים גם בגילאים שהסוד הוא כוח, דמי כיס כש25
גרוש היו כל הוננו היחידי וחדר משותף בגילאים שבהם הפרטיות חשובה יותר מהביחוד והשיתוף. אצלנו